

TẢN MẠN CUỐI NĂM

Cuối năm âm lịch, và là đầu năm dương lịch nên tập lịch gỡ hằng ngày còn mới tinh, đầy cộm, nhưng những con số trên trang lịch theo ngày “ta” đi dần đến cuối tháng chạp, những con số như mang theo một chút gì băng khuâng , một chút gì luyến tiếc ?. Tôi giật mình, chợt nhận ra những ngày cuối tháng chạp sắp đến. Có nghĩa là năm Kỷ Hợi sắp qua và theo tuần tự, năm Canh Tý sẽ đến, chuyển đồ thời gian lại quay về với thời khắc mới – cũ, cũ – mới nhịp nhàng lặng lẽ.

Một sợi tóc bạc bất chợt rụng xuống trên trang giấy. À, bây giờ mình như vậy! Vậy mà đôi lúc cứ ngỡ mình còn trẻ. À, tuổi xuân đã đi qua; đi qua với những cơn gió giữa dòng đời. Trong đó có những cơn mưa rất êm ả, nhẹ nhàng...nhưng cũng có khi mây đen kéo đến bất chợt và những giọt nước nặng nề vô tình làm ướt sũng vai áo theo năm tháng bạc sờn. Và trong đó cũng có những những sợi nắng thủy tinh vàng óng như tơ thông thả in bóng lũy tre xanh đang rì rào cùng tiếng ru của Má giấc trưa...nhưng cũng có khi nắng lại hăng nồng, gay gắt và oi ả làm khô khát cả lòng người...Và nắng mưa như vậy vẫn không đủ hong khô nỗi nhớ xa một nơi không biết gọi là gì. Có thể gọi là một chút quê hương! Đêm đêm, trong im vắng, tôi thèm nghe tiếng rao chè muộn cuối xóm, nghe thèm thèm trong cổ họng, rồi giấc ngủ chập chờn về sáng, tôi lại được đánh thức bằng nhịp chân ngựa, kéo sau là chiếc thổ mộc mạc chất đầy rau cải tươi xanh cho kịp nhóm chợ đầu ngày.

Hơn nửa đời người mà sao tôi cứ mãi loanh quanh, nhớ đến những lời tâm sự của cố NS TCS:

“Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi! Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi mệt? Trên hai vai ta đôi vầng Nhật, Nguyệt. Rọi suốt trăm năm một cõi đi về!” (ca khúc Một Cõi Đi Về).

Dòng sông tôi vẫn trôi, khi trầm khi động: Tôi thắm thía hai chữ Giao Mùa...rồi Giao Thừa. Và thời gian cứ vô tình trôi đi không bao giờ trở lại dẫu nỗi nhung nhớ đã chín đã già. Sợi tóc bạc vô tình rơi trên trang giấy báo hiệu sự lão hóa, nuối tiếc ư? Có thể ! vì tôi cũng chưa làm được những gì mà mình hằng mong ước. Hiểu được chút Đạo, tôi không quá lo sợ cho tuổi già mà cảm nhận được cái thân phận con người mỏng manh, nhỏ nhoi và yếu đuối quá đỗi! Rồi đôi khi “mình không thực hiện được những gì mình muốn mà lại làm những điều mình không muốn” Cũng tại cái Tôi thật đáng ghét của tôi mang rất nhiều vị kỷ.

Từ màu xanh thiên thanh, màu vàng chiến thắng...và bây giờ nhìn đâu đâu cũng thấy thấp thoáng màu tím theo năm tháng choàng lên vai, nhắc nhở sâu sắc về trăm năm hữu hạn, kiếp người, mong manh, ngắn ngủi. Như một cây nến, hao mòn khi được thắp sáng, đem ánh sáng và hơi ấm cho đời. Nhưng thắp sáng nơi nào và hao mòn cho ai? Tôi có luôn ý thức về điều này hay không? Chánh pháp cho tôi thấy, cuộc sống sẽ đẹp, sẽ hữu ích, sẽ không là nghiệp chướng dù ai ai cũng chỉ có một kiếp người.

Càng sống lâu thì trái tim càng bị mờ nhạt vì bụi trần, cho nên nó cần chăm sóc, đánh bóng bằng tình yêu thương và lòng vị tha. Tôi nhận ra rằng, tôi đã, đang và sẽ mãi mãi cần một trái tim mới, luôn rộng mở để phần nào được phản chiếu được ánh sáng của Chân Thiện Mỹ. Sống tốt, tử tế không chỉ là không làm điều ác (tiêu cực), mà còn phải làm điều thiện (tích cực). Biết thế mà sao tôi chẳng những luôn yếu đuối mà lại đầy Tham - Sân - Si và khát vọng khôn nguôi....

Tản mạn cuối năm để tập trung suy nghĩ cho đời mình. Xin cảm ơn nỗi khổ, xin cảm ơn gian truân, xin cảm ơn những niềm vui rải rác đây đó. Xin cảm ơn thời gian. Xin cảm ơn cuộc đời...vì những lúc đau yếu hay chùn chân, tôi vẫn còn một chỗ dựa vững chắc là gia đình, đó không chỉ là nguồn vui mà còn là điều hạnh phúc vô vàn cho tôi...vì chính tôi đã nhận với ước mong của một niềm khát vọng vươn tới hạnh phúc không ngừng. Để được thực tập biết lắng thính, lắng nghe, cảm nhận sâu sắc, học tập và hành xử trong mọi sinh hoạt hằng ngày.

Một lời cảm ơn, một lời xin lỗi, một lời yêu thương chẳng bao giờ là quá muộn hay dư thừa. Thành tựu nhỏ nhoi của tôi có được ngày hôm nay là do sự hỗ trợ, đóng góp đầy thương yêu của rất nhiều người vì chắc chắn rằng nếu chỉ có một mình, tôi không bao giờ có được như tôi bây giờ. Những người thân thương của tôi ơi! Tôi biết ơn tràn đầy!

Và tôi cũng không quên xin lỗi những ai mà tôi đã vô tình hay cố ý trót làm tổn thương, tôi xin ý thức để không lặp lại lỗi lầm xưa, để lòng tôi được nhẹ nhõm hơn. Cũng như tôi sẽ thực tập để có khả năng tha thứ, xóa đi ân oán trong lòng để dẹp bớt bản năng Tham-Sân-Si hầu sống độ lượng, bác ái, vị tha hơn.

Đời một người không biết trải qua bao nhiêu lần cuối năm? Không ai có thể trả lời được cho đến khi “trở về làm cát bụi”. Người biết sử dụng thời gian đúng đắn là người có khả năng làm chủ cuộc sống, gạt hái được sự an nhiên tự tại hài hòa cho chính mình. Thêm một tuổi đời, sức khỏe sẽ kém hơn năm trước nhưng được học hỏi và có kinh nghiệm sống nhiều hơn. Sức khỏe mà cuộc đời dành cho là món quà quý báu nhất như cha ông chúng ta hay nói ngắn gọn nhưng rất đầy đủ qua câu “sức khỏe là vàng” cho nên mọi sinh hoạt cũng nên cân đối giữa công việc, nghỉ ngơi và chăm sóc bản thân.

Rồi tôi cũng “ngộ” ra rằng, có những thứ tôi đang có mà tôi không hề biết quý trọng. Có những thứ đang có trong tầm tay mà tôi cảm thấy như bình thường nhưng đó lại là niềm khao khát của biết bao người khác. Rồi có những thứ mà tôi cứ mãi mê kiếm tìm săn đuổi nhưng không bao giờ thỏa mãn và có những thứ mà khi mất đi, vượt khỏi tầm tay sẽ không bao giờ tìm lại được.

Và rồi mùa Đông lạnh giá cũng sẽ qua, bình minh lại mời gọi nắng Xuân về, sưởi ấm mọi nơi cho mầm xanh thức dậy, cho ngàn hoa khoe sắc, cho trái ngọt cây lành. Và tôi lại mang hành

trang để khởi sự một-bắt-đầu làm một bông hồng tươi thắm trao tặng cho cuộc đời, tôi sẽ viết lại những gì tôi sống và sống như những gì tôi viết.....

Những ngày cuối năm, tôi tự nhủ lòng, mình hãy ăn uống, ngủ nghỉ, nói cười, hành xử cân bằng, tử tế, ý thức sống chậm lại để cảm nhận sâu sắc hơn cuộc sống nhiệm màu chung quanh. Hãy dọn lòng bỏ bớt những lằng xằng, dính mắc vô bổ để có nhiều cơ hội ngồi thật yên, lắng nghe con tim mình với nhịp đập không bận rộn, lo toan, không vương vấn nỗi tiếc những gì đã qua, nuôi dưỡng con tim với lòng tạ ơn những gì tôi đang có ngày hôm nay để một dạ gìn giữ, trân quý và yêu thương.

Một thoáng tản mạn cho những ngày cuối năm – Mong ước cho mọi loài, mọi người cũng như đất đá cỏ cây có được những tháng ngày bình an.

Bông Lục Bình

Tháng chạp, Kỷ Hợi 2019

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html> [**=bấm vào**]

www.vietnamvanhien.org

